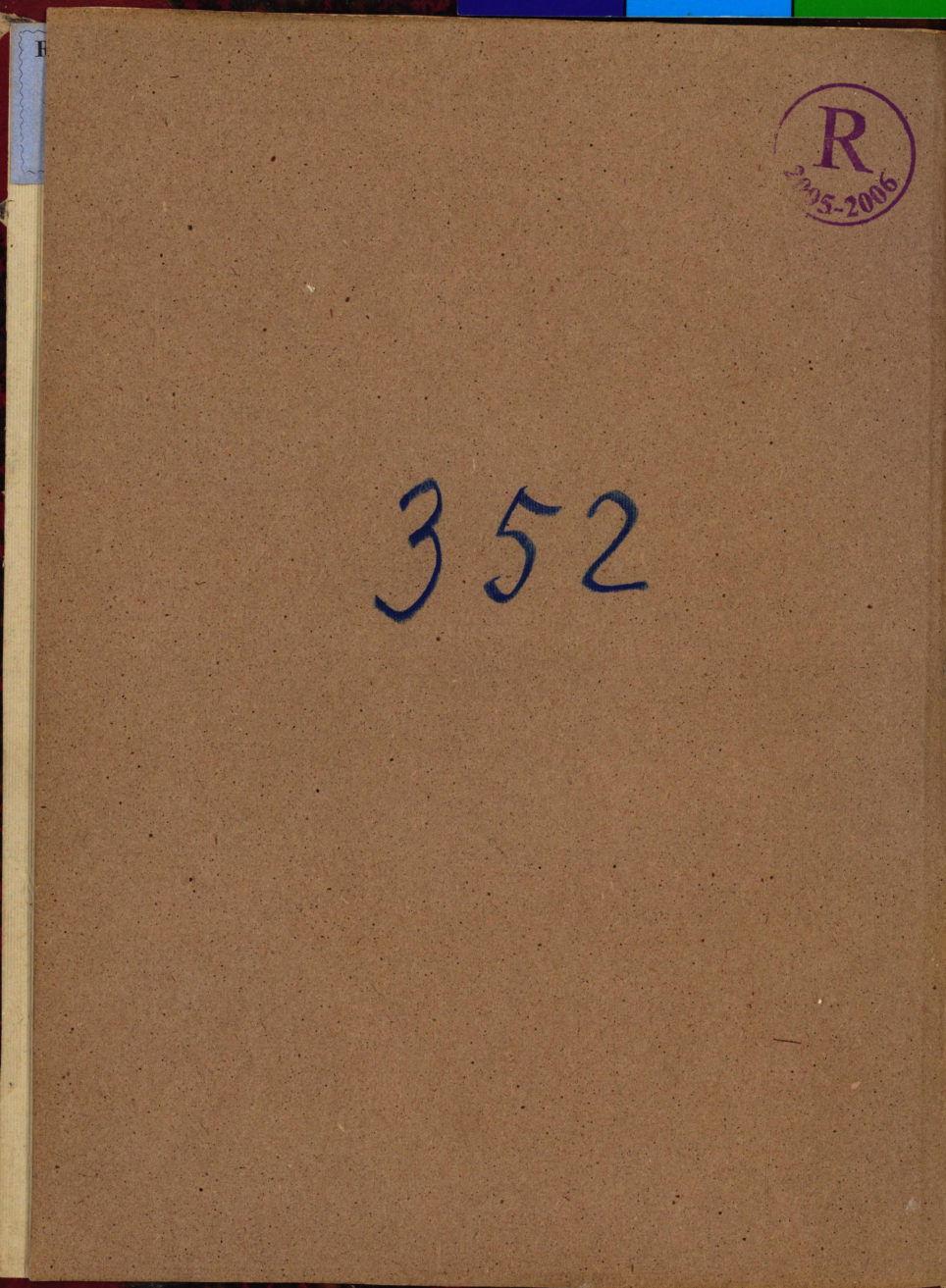
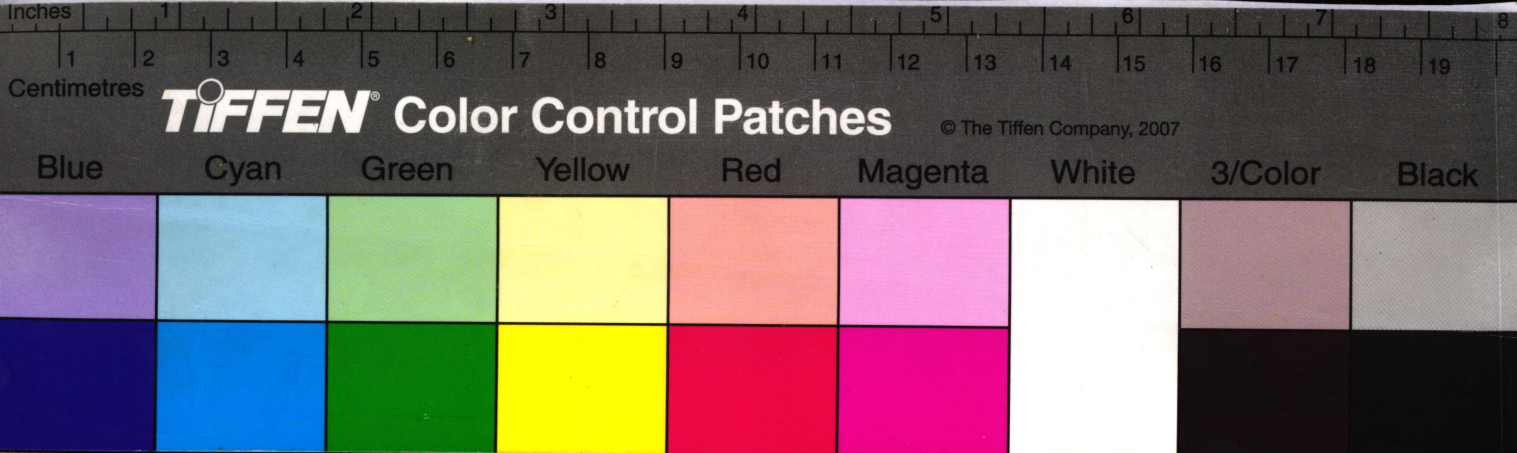

RMIr. Qu.

287.

RMIr. Qu.

281.

HISTORIA

AZ ABSOLONROL,

MIKEPPEN TAMADOT AZ
ő Atia David király ellen, és országából ki űz-
te, és miképpen lett neki halála.

M.ACADEMIA' 2. Regum 15.

KÖNYVTÁRA Ezzel Notára,

Im mely szép Historiát mostan mondok, &c.

ELSŐ RESZ.

CAPITA VERSVVM.

Ad vindictam Adulteriꝝ conscriptum, à Io-
hanne Thorkos, in gratiam Domini Wolfan-
gi Bornemisza, de Kapolna, Confiliariꝝ Regiæ
Maieftatis in Transyluania.

Absolonnak mondom Historiayát,
Atia ellen nékie támadását,
Országából mint vere ki ő Atiát,
Meg beszéllem ő nagy szörnyű ha-
David király vala királyságában, (lálát.
Wralkodik egész Sido országban,
Lakik Ierusalemnek városában,
Nem fél senkitől vagon bátorságban.
Vduara-népe számtalan sok vala,
Ioab Hadnagya vitéz ember vala,
Erre dolgát gyakorta bizza vala,
Mert bölcz eizős hadakozo ez vala.

A Immár

352

4710

AZ ABSOLONROL,
MIKEPPEN TAMADOT AZ
Ó Atia Dauid király ellen, és országából ki űz-
te, és miképpen lett néki halála.

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

2. Regum 15.

Ezzen Notára,

Im mely szép Historiát mostan mondok, &c.

52284

Handwritten notes: "R. H. J. 281" and "352" with a checkmark.

ELSŐ RESZ.

CAPITA VERSVVM.

Ad vindictam Adulteriſ conſcriptum, à Io-
hannè Thörkos, in gratiam Domini Wolffan-
gi Bornemiſza, de Kapolna, Conſiliarij Regiæ
Maieſtatis in Tranſyluania.

Absolonnak mondom Historiayát,
Atia ellen nékie támadását,
Országából mint vere ki ő Atiát,
Meg beszéllem ő nagy szörnyű ha-

Dauid király vala királyságában, (lálát.)
Wralkodik egész Sido országban,
Lakik Ierusalemnek városában,
Nem fél senkitől vagon bátorságban.

Vduara-népe számtalan fok vala,
Ioab Hadnagya vitéz ember vala,
Erre dolgát gyakorta bizza vala,
Mert bőlez eizős hadakozo ez vala.

A

Immár

2
Immár sok nemzetiség meg haylot vala,
Dauidnak kik meg hodóltanak vala,
Hire neue nagy mefze hatot vala,
Sok nemzetiség ő-tölle retteg vala.

Nemikoron Ioabot meg szolleita,
Mert fő Hadnagya Dauidnak ez vala.
Az Amnon fiaijra őtt boczáta,
Rabba városát meg szállani hadgya.

Dauid erőssen nékie meg hadgya,
Városnak meg vételét reyá biza,
Ioab Rabba városf igen vitattia,
Ierufalemben Dauid hon marada.

Imè palotayában Dauid nyugszik,
Semmi gondgya ninczen, igen alufzik,
Az hadra ő csak semmit gondolkodik,
Ioab vitézfégebe igen bizik.

Czak hamar nagy vétekbe Dauid esék,
Bersabe mert tölle ám meg láttaték,
Végre tölle ám meg szeplőseiteték,
Vriást az Wrát érte meg ólék.

Tetzék nehéz véteknek az Istennek,
Dauid hogy ezt czeleköde nagy bűnnek,
Eő ezeket akkor véle semminek,
Mert nyugszik, az vétek tetzik semminek.

Am egy példabeszéd néki mondaték
Nathan prophetától törvény kérdeték,
Kire tölle felelet adattaték,
Mely őnnön feyére magyaráztaték.

Meg

3
Meg véuek végre az Rabba városát,
Benne meg ólék Amnonnak Királytát,
Feyéből ki véuek szép koronáyát,
El foglalák tölle szép tartományát.

Az nagy Istennek czuda itéleti,
Meg halljátok az vétket mint gyűlöli,
Egy bűnt más bűnnel mint szokot büntetni,
Nagy haragiát ezzel meg ielenteni.

Dauidnak az kik fiaij valának,
Eőrőgbiknek neuét hiják Amnonnak,
Az Achinoam aszzontúl valónak,
Ez vólt eggijk felesége Dauidnak.

Vala másik felesége Dauidnak,
Neuét hiják Abigail aszzonnak,
Ennek fiát neuezik Chileabnak,
Ez az másik fia Dauid királynak.

Lén az harmadik felesége Dauidnak,
Kinek neuét hiják Macha aszzonnak,
Ennek fia hijuategk Absolonnak,
Kinek huga neuzteték Thamarnak.

Thamar az Absolonnak huga vala,
Mert egy anyátúl születtenek vala,
Személyéuel ez igen ékös vala,
Szépségéuel mindent fellyül mül vala.

Erre Amnon egyször két szömét vete,
Gonoz kiuánfágba ő-magát eyte,
Végezetre őtet meg szeplőseite,
Erőszackal őtet meg szégyeneite.

A ij Rolla

4
Rolla Báttianak vala oly nagy gondgya,
Absolonnak oly nagy boszsonkodása,
Hugának boszszuyát mint meg álhaffa,
Semmit nem tettet de vagon bánatba.

Igen hamar Daidnak ezt meg mondák,
Hogy ily romlás házán eset meg mondák,
Amnon miat ily véték lett hirré adák,
Király adá magát oly nagy bánatnak.

Immár ez dolog hogy meg eset vala,
Felettségbe mayd vgyan iutot vala,
Noha két eztendeit el múlt vala,
Absolonnak dagály orrában vala.

Czak magában Absolon boszsonkodik,
Senkinek arról nem panaszkodik,
Sem íó sem gonoz érte nem hallatik,
De tölle Amnon igen gyűlöltetik.

Oly időt Absolon erre válazta,
Mikor lehesen alkalmatofsága,
Boszszuyát Amnonon hogy meg álhaffa,
Hugán tótt gyalázatot meg torollya.

Nemikoron iuhajt nijrni kezdék,
Absolonnak szolgaij hirré téuek,
Atiához Absolon hamar bé lépék,
Tizteffeggel előtte meg állapék.

Szép szóval kezdé Atiát onzollani,
Ílne hozza vendégfégbe őtt kéri,
Mert iuhajt mostan kezdeték nijrni,
Minden fiajnak ő-vélle lenni.

Czak

5
Czak rőuideden Király erre felele,
Nem akarna lenni néki terhére,
Végre az Király-fiakat el kére,
Amnont nagy nehezen véllők el kére.

Rólla Absolonnak nagy öröme lén,
Szándékának alkalmatofsága lén,
Ez dolog senkinek tudtára nem lén,
Elmeyében ez mert csak el reytue lén.

Igen nagy lakodalmat csináltata,
Királij módra mindeneket hadgya,
Szolgaijnak erőssen paranczola,
Hogy minden ő beszédére halgatna.

Paranczola Amnont hogy által veriék,
Mihelt meg részegedik hogy meg öllyék,
Tölle nékiek ez ielül adatek,
Mihelt mondgya azzontol meg öleteffék.

Történnék mikoron az Király-fiak
Volnának oly nagy lakásban az Ifiak,
Szolgák váriák intéset Absolonnak,
Készek mindenben engedni Wroknak.

Vélék ideyét meg szőrzöt dolgoknak,
Absolon hamar inte szolgaijnak,
Nagy hertelen halála lén Amnonnak,
Kin az Király-fiak haborodának.

Mennek igen futnak az Király-fiak,
Eőzuérőkre hamar raggadozának,
Azzonközben hir lén ebben Daidnak,
Hogy az Király-fiak mind le vagattak.

A iii Azt

6
Azt aleita Daudid hogy mind el veztek,
Minden fiaij hogy meg ölettenek,
De erről ismeg hamar hirt viuének,
Amnon hólt meg csak, az többij mind élnek.

Igen hamar Király-fiak iutának,
Nagy fel szóual mindnyáian igen firnak,
Kóserues szóual Báttiokat firattiák,
Nagy fel szóual mindenek igen firnak.

Oly igen firattia Daudid ő fiát,
Igen szaggattia királij ruhayát,
Nem szánnya fiaért már ő meg hóltát,
Ió szolgajj szánnyák Amnon halálát.

Hamarfággal Absolon el budosék,
Gessurnak Királyához folyamodék,
Három egéz eztendéig ott lakék,
Daudidnak nagy siralma kússebedék.

Az idő közt Ioab vgy gondolkodik,
Absolon esetin igen bánkodik,
Kegyelmet Királytól nyerni igyekőzik,
Mint őtet meg hozhatna elmélkődik.

Nem fok idő múluán kegyelmet nyere,
Nagy fok szóckal Atiának engeztele,
Egy Afzзонijállat által meg szőrze,
Hogy Absolon Királyhoz meg iúhetne.

Nem akara mind az által látnia,
Hazához ne menne meg paranczola,
Noha meg iútét meg engette vala,
De személyét látnia nem akara.

Ez Abso-

7
Ez Absolon igen szép ifiu vala,
Israélben néki mássa nem vala,
Teste állása néki dizős vala,
Makula semmi testében nem vala.
Történnék három fiaij léuének,
Egy leánya Thamarnak neuzteték,
Két eztendeig Ierusalembe lakék,
De mind addig Királytól nem láttaték.

Tetzék igen nehéznek Absolonnak,
Sziynét nem szabad látni az Királynak,
Szolgajjtol el izene Ioabnak,
Hozza iúne mert izenne Atiának.

Hamarfággal szolgajj el menének,
Kétször Wrok szauauál igen kérék,
El nem iúue, Absolon boszsonkodék,
Mezei veteménye fel gyuitaték.

Oly hertelen hir lén ebben Ioabnak,
Minden takarmánij mezőn mind égnek,
Meg érte Absolon szolgajj miuelték,
Kiért néki fokat panaszolkodék.

Rőuid szóual Absolon néki szólla,
Meg monda hogy ő akarattia volna,
Hogy hozzá nem iött mikoron hijuatta,
Eő az nagy kárt azért tétette volna.

Királyhoz meny bé tölled azt kiuánom,
Mit haznál nekőm Gessurbol meg iútóm,
Ió szómmel hogy ha látni nem akar engőm,
Iob volt volna nekőm Gessurban laknom.

Ottan

Ottan ölyyen meg ha még-is haragszik,
Vétkeimről ha még-is emléközik,
Alnokságimról hogy ha boszsonkodik,
Gonozságimról ha nem feletközik.

Sietféggel ez szót haluán el méne,
Az Királynak ezeket meg beszéle,
Az Királt nékie meg engeztele,
Absolont Király eleibe viue.

Immár tekénte Daudid ő fiára,
Atia elöt Absolon le borúla,
Daudid nem túrhete őtt meg apola,
Minden vét két nékie meg boczáta.

Nincz már Királytúl semmi felelemben,
Szabatságban vala nagy készületben,
Szekerek, louagoknak szörzességben,
Eőtuen férfiakat szörze eleiben.

Gondolkodik bölczen, magát forgattia,
Az országnak magát igen ayánlya,
Igaz-tételét mindennek fogadgya,
Az országot hogy csak hozzá vonhaffa.

Régen mindent magában el vegeze,
Partolást Atia ellen mint tehetne,
Atiához Daudidhoz azért bé-mene,
Nagy szép szóval ő-nékie beszéle.

Aldozatot Istennek ígért volna,
Mikor Atiának haragiában volna,
Köuetközik áldoznia Hebromba,
Fogadást hogy Istennek meg adgya.

Czak

Czak hamar hogy Hebromba iutot vala,
Absolon hamar kémekeket boczáta,
Aldozatnak szijne álat iártata,
Illyen köuetféggel őket boczáta:

Imé mikor Trombita szót hallotok,
Nagy fel szóval mind el fel kiálzatok,
Absolon az Király mind azt mondgyátok,
Kiert töllem tú minden iót váriátok.

Absolon oly czendeszen ebben iára,
Ierusalemből két százan iöttek vala,
Kik ötet vtában kifirték vala,
De ezt senki ingyen sem véli vala.

Mikor immár Hebromban áldoznának,
Nagy fokban Absolon mellé állának,
Daudid ellen nagy fokban fel-tamadának,
Kik partosij Absolonnak valának.

Daudid tanácza Achitophel vala,
Ki Daudidot mindenben érti vala,
Absolon ezt hamar hiuatta vala,
Hebromba Absolonhoz ő ment vala.

Oly hamar hire lén ebben Daudidnak,
Israél népe hodólt Absolonnak,
Fő tanácza az országgal ott vadnak,
Ezzen lén erős felelme Daudidnak.

Meg ijeduén sietféggel készülnek,
Absolon kezébe hogy ne essenek,
Az városba hogy ne rekeztetnének,
Nagy ditzelen onnat ki sietének.

B Igen

Igen nagy bánatban mindnyáyan vadnak,
Gyalog az városból mind ki futának,
Tíz Atiáfi csak hon hadgyattatának,
Az házak őrzeni hon maradának.

Nem fok magáual Dáuid szalat vala,
Két száz erős férfiacal csak vala,
Nagy fen szóual mindnyáyan sírnak vala,
Az puztára budosni mennek vala.

Imè az Isten szekrénye ott vala,
Dáuidot mert velle köuették vala,
Király az szekrént hátra küldte vala,
Illyen szockal Papoktúbel vált vala:

Vigyétek az Szekrént meg az városban,
Mert nekőm budosnom kely az puztában,
Az W R talám meg szán nagy nyaualyámban,
Bé iktathat ismeg én országomban.

Ollyan könnyen mikor az W R akaria,
Engőm haza hozhat ha ő akaria,
Az mely könnyen engőm vit királyfágra,
De legyen mindenben ő akarattia.

Lének nagy ohaytások mindeneknek,
Mezét lábbal, boreitot főuel mennek,
Dáuid fel szóual könyörög Istennek,
Illyen szockal Istenhöz könyörgének:

Felleges W R Isten kérlek tégődet,
Achitophelnek vakeicz meg az ő szüuet,
Bolondeicz meg minden eszét elmeyét,
Tanácsának vődd el minden ereyét.

Az Király-

Az Királynak vala egy fő szolgája,
Cusainak ki neuztetik vala,
Királynak ez vala bizot baráttia,
Városba ily szóckal haza boczáta:

Ne késsél eredgy el Ierusalembe,
Kéméld meg Ablolont te mindenekbe,
Sies te kegyelmet nyerni ő-tölle,
Tíztesseggel rendeld szódat előtte.

Gyorsán eleibe te hamar essél,
Illyen szóckal térdődre hamar essél,
Kérlek Wram tekeincz reyám io keduel,
Feyőmhöz, ioszágomhoz légy kegyelemmel.

Immár felfegődet kéfzen szolgáalom,
Mint Atiádat ollyan hiuen szolgáalom,
Eletőmben sohová nem vagyodom,
Csak felfegődet holtig én szolgáalom.

Bizonnyal tudom ottan meg kegyelmez,
Es így néki barátságában lehetz,
Minden titkában tanácsában lehetz,
Engőmet gyakorta hirrel érterhetz.

Oly nagy hiuen ezekben kérlek iáry el,
Achitophelnek minden tanácsát roncz el,
Veszedelmőmre való titkát boncz el,
Király előt minden ereyét vődd el.

Rayta vadnak nagy bizot hű embőrijd,
Sadoch, Abiathar papok fegeitségijd,
Ha mit értez ezeknek hirré tehed,
Az ő két fiok által hirré tehed.

B ij Nem

14
Nám azzonnal Absolon fel készüle,
Nagy erővel Jerusalembé méne,
Achitophel fő tanács vagyón velle,
Cusaj hamar esék eleibe.

Alazatosan könyörög az Királynak,
Nagy űduözletöt monda az Királynak,
Isten adgyon jó szerenczét felfügödnek.
Absolon ottan szólla Cusainak.

Cusaj oly ha te az én Atiámnak
Nagy hű embőre valál te Daidnak,
Mi dolog hogy most ellene vagy annak,
Most kellyene az fegeitseg Daidnak?

Oly nagy vétek Cusaj ez te-tölled,
Igen nagy hálaadatlanfág te-tölled,
Ily nagy szűkségében el hadtad őtet,
Cusaj nem jó látat ez te-tölled.

Nám Cusaj felele az Királynak,
Semmiképpen nem vgy kely lenni annak,
Hanem azt ismerem én Királyomnak,
Kit az Wt Isten választot Wramnak.

Sőt felfügödöt akarom halgatnom,
Ez egész országgal tégöd Wralnom,
Hogy nem mint én Daid vtán budosnom,
Iob ennékóm felfügöddel maradnom.

Immár másnak én szolgálni nem tudok,
Mert választot Királyomtól halgatok,
Olyan hűséggel nekőd is szolgállok,
Mint elein Atiádnak én szolgállok.

Láta

15
Láta Király ottan meg kegyelmeze,
Cusainak Absolon meg engede,
Achitophelt hiuata eleibe,
Illyen szóckal ő-nékie beszéle:

Im mind ketten Cusaiual itt vadtok,
Ez országban bölczek eszősök vadtok,
Tanácsot azért tű ketten adgyatok,
Mit kellyen miuelnünk már meg láfsátok.

Az Achitophel ackor az időben
Mindenek közt vagyón nagy tizteffegben,
Tanácsának nagy böczületi vagyón,
Mint egy Isten nagy tizteffegben vagyón.

Reyá mindeneknek nagy tekinteti,
Királt mire akaria el viheti,
Ifiu Királt arra igengetheti,
Vagy jó vagy gonoz mint reyá viheti.

Imè az ifiu Királt mire viue,
Achitophel Atia hazába küldé,
Atia tiz ágyasához el bé küldé,
Velle őket mind meg szeplőséitete.

Igy szól néki, ha az nép ezt meg láttia,
Atiádon tett nagy szégyent ha meg hallya,
Annál inkább az nép magát meg bizza,
Mindenre nagyobb léfzen bátorsága.

Reya hamar ifiu Király engede,
Az egész ország láttára bé-mene,
Achitophel tanácsának engede,
Nagy gyalázatot Atián ő miuele.

Ez vtán

16
Ez vttán szólla ísmeg Achitophel,
Tizenkét ezör férfiakat ezzennel
Mellém válastok nagy szép készülettel,
Dauidot meg wzem vélek ez éyel.

Gondom lészén hogy meg foghassam ötet,
Mert tudom hogy most igen meg fárattak,
Az néppel tudom ő meg telepedet,
Tudom kezömből ki nem szabadúlhat.

Igen nagy hertelen reyá rohanok,
Az nép közzül de fenkit én nem bántok,
Mindeneket békéuel el boczátok,
Czak nagy könnyen mindent haza tereitek.

Ez szót haluán, Király mind az Wrackal
Iouá hadgyák mindenek ezt egy szóual,
Cusaj elő hiuaték azzonnal,
Ezt eleibe adák róuid szóual.

Mondg hozza te-is mit szóllaz ez dologhoz,
Achitophelnek az ő tanácsához,
Te-néköd mint tetzik szóly hozza ehez?
Cusaj igyen szólla mind ezekhez:

Azt vélem hogy erre az Achitophel
Nem ió tanácsot adot ez egy vttal,
Felfegödnek s ez országnak nagy kárral
Fogna lenni ez tanács nagy romlással.

Iól tudgya felfegöd Atiát mi-voltát,
Ifuságátúl fogua vitéz voltát,
Erős vitézeknek most véle létét,
Mindenek tudgyák néki ember voltát.

Eők nem

Eők nem külömben most meg busultának,
Mert mind kóserü lélecek mind vadnak,
Mint az kegyetlen meduek ollyatanak,
Az berkekből kik kőlykekért meg vijnak.

17
Sőt az néppel eggyüt nem kezd most lenni,
Mostan az barlangokban fog lappagni,
Mert nagy bölczen tudgya magát viselni,
Kezdi mindnyáyunkat meg iáztottatni.

Tudgyad elől-iárokban hogy ha el esik,
Sokan veztek eggyüld oly hir érközik,
Ezzen az nép hamar meg rémültetik,
Gyorsan ez hir haluán meg futamodik.

Az énnéköm iob dolognak láttatik,
Tanácsom ez ha felfegödnek tetzik,
Ellenszegöd hamarab igy elesik,
Könnyebben kezödben hozattathatik.

Tömérdög nagy sokság felfegöd népe,
Mint tengernek nagy sokságu főuenye,
Vetessék fel egész Israél népe,
Felfegöd legyen népnek közöpette.

Igen hamar mind el foglallyuk őket,
Mint az harmat bé boreittia az földet,
Igy fenki közzülök el nem szaladhat,
Mind az egész nép kezünbe akadhat.

Senkit közzülök mij meg nem kéméllyük,
Az kik véllök vadnak mindent le vágiuk,
Sőt ha ki városba szalad előttünk,
Az városbol-is mij őket ki vonyunk.

C Imè

18 Imè ezt Absolon mind az Wrackal
Ióuá hadgyák mind az egéz országgal,
Achitophelnek az ó tanácsáual,
Ióua hadgyák mindenek nagy fel szóual.

No kellyetik ezeknek így lennie,
Isten akarattíából történnie,
Achitophelnek ebből meg vettetnie,
Az ó tanácsának semmiué lennie.

Tuttára mind az Istennek ez vala,
Mert Absolont el veztenie akara,
Hogy Absolon az törbe akadhatna,
Búne szerint őtet meg lakoltatna.

Rolla Cusaj szólla az Papoknak,
Sadochnak és az Abiathar papnak,
Hogy ez dolgot adnák hurré Daidnak,
Így szólla Cusaj ott az Papoknak.

Am immár véghöz mentenek mindennek,
Daidnak ezt hamar meg izenyétek,
Az puzta szigetekről el mennyenek,
Ez éyel Iordán vizén el kellyenck.

Nagy hamar egy Leántúl meg izenék,
Az Papok két fioknak hurré téuek,
Kik az városnak kiuóle valának,
Ifiak meg érték hamar indulának.

Sietnek oly igen mennek az Ifiak,
Egy Gyermekek ezt meg monda Absolonnak,
Kémeij hogy vóltanak már Daidnak,
Es hogy sietéssel el indúltanak.

Immár

19 Immár ezt az Ifiak eszókbe véuek,
Absolon vtánnok küldet meg érték,
Nagy hamar egy emberhöz bé esenek,
Annak házánál ók el reytezének.

Lám egy mél kút ben az tornátzban vala,
Az Ifiakat kútba boczáttiák vala,
Kút aytayát fellyül bé tészik vala,
Aszzony egy ruháual bé feddi vala.

Vén rizkását fellyül ruhára tölte,
Mint ha azt száraztana vgy tettete,
Így az kémeiket az kútban el reyte,
Veszedelemtől így őket meg mente.

Azzonban Király szolgálj iutának,
Ott az házba hamar bé rohanának,
Kémekek felől ók nagyon tudakoznak,
De semmit felőlők nem kaphatának.

Ninczenek ott az aszzony vgy szabodik,
Vizet ittanak ottan el mentenek,
Haluán Király szolgálj el menének,
De sohol őket ók meg nem érheték.

Igen fáradának, hátra terének,
Eő Wrokhoz városba meg terének,
Az kút azzontúl ismeg meg nijtaték,
Ki hágának Daidhoz sietének.

Ez lett dolgokat Daidnak meg mondák,
Verratíg Iordán vizén el kellyenek,
Erre nagy hamar gondgya lén Daidnak,
Verratíg békéuel mind el kelének.

C ij MA.

MASOD RESZ.

Secunda pars eleganter depingit interitum impiorum terribilem, ac liberationem piorum ab omnibus periculis mortis.

SÓT halljátok Achitophel mind iára,
Tanácsát látta meg vétetet volna,
Szamárát meg nyergeltete buuába,
Nagy bánattal onnat hazához méne.

Ezzek vtán ő mindent el rendele,
Házánál valo dolgait el szörze,
Testamentom szerint mindent végeze,
Magát ottan nagy bánatnak erzte.

Készületi immár halálra vagyon,
Nem tudhattia soha mit tenni kellyen,
Bánattiában Istentül táuúl vagyon,
Nincz tanácsza nem tudgya mit miuellyen.

Eú lelkében ninczen vigasztalása,
Kiuel magát buuában vigasztallya,
Szúue vagyon csak nagy nyomoruságba,
Nem lén mit tenni, magát fel akazta.

No vöd eszódbe itt az Isten dolgát,
Az hűterlenekhez ő kemény voltát,
Leg nagyob szűkségökben el hadgya őket,
Nem ádd nekik ackoron segeitfeget.

De minden ember iól eszébe vegye,
Mert gyakorta esik nagy kifirtetbe,
Nincz oly ember ki azt el kerülheffe,
Eletében ne mennyen kifirtetre.

Azzok

Azzok álhathnak meg az kiirtetben,
Kiuáltképpen ackikhöz lát az Isten,
Kiket magának választot az Isten,
Szent lelkéuel kiket vezérel Isten.

Penig nagy gyakorta szokot meg esni,
Néha választot fiakon-is történni,
Nagy kősserűség lelkőkbe szállani,
De mind azzokbol ki tudgya menteni.

Az kiket el hádgy azzok oda vadnak,
Az kifirtetbe azzok bé borúlnak,
Mint az tenger vizében belé hálnak,
Bár Achitophelt tarcz eggyik példának.

Romlását már Absollonnak halljátok,
Naponként fogyatkozását láttiátok,
Isten ellen mert fel-kele tudgyátok,
Mely gonoszúl vesze mayd meg értitek.

Szokot mind öröcké ez igy lennie,
Az ki gonoszúl el akar veznie,
Előszór-is meg bolondúl tanácsza,
Az vtán szörnyen el vész önnön maga.

Ez idő közt Absolon készen vala,
Iordán vizén által költözet vala,
Galad földében táborát iártata,
Amassa Hadnagyának neue vala.

Lám iól tuggya Atiának készen voltát,
Azért hozzá kéizeite ő táborát,
Dauid-is mind el szómlele táborát,
Bölcszen el rendele minden feregét.

C ij Ez vtán

Ez vtan három felé oza népét,
Ioab Hadnagyának adà egy részét,
Abisainak is adà másik részét,
Ethainak adà harmadik részét.

Gyalogokat-is szépen el rendelé,
Századosokat, tizedéseket szörze,
Igy az viadalhoz népét kézfeite,
Absolon ellen őket erősseite.

Gondolkodik az wtközet mint legyen,
Eő maga-is az hartzon véllök legyen,
Az Hadnagyoknak mikor hir lén ebben,
Királt nem akarák hogy véllök legyen.

Az nép létét az hartzon nem akaria,
Mert Wrokat igen feltik az hadba,
Nem hadgyák azért hogy véllök ki menne,
Szép szóual az nép Királynak így szólla:

Ne iüiön mostan felfégöd mij vellünk,
Mert az Hadnak szerenczeyétől félünk,
Fogad meg tanácunkat tégöd kérünk,
Minden iauára felfégödnek szöllünk.

Történhetik ha kezdünk meg futamni,
Gonoz szerencze kezd reyánk találni,
Ha felfégödnek halála kezd lenni,
Eszönk vész kezdünk mindnyáyan el vezni.

Erre kérünk fogad meg tanácunkat,
Mert Absolon tudod csak tégöd kerget,
Iob az városban gondunkat viselned,
Ha kellyetik onnét meg segeitened.

Róuid

Róuid intéseket ám meg fogada,
Az városnak kapuya mellé álla,
Az nép seregenként ki megyen vala,
Százanként, ezörönként mennek vala.

De az fő Hadnagyokat meg szólleita,
Erössen nékiök meg paranczola,
Az egéz nép hallottára meg tilta,
Absolont hogy meg ne ölnék meg hadgya.

Ez szók vtan az nép elő indúla,
Mind az két had hamar özue roppana,
Nagy erős viadal köztök támada,
Israël népe hamar hátat adà.

Poklúl Absolon népéuel bánnak vala,
Mert fok ezör ő közzülök meg hala,
Egy sepedékben sokan veztek vala,
Fegyuer miat annijn nem veztek vala.

Igen nagy veszedelem Israël népben,
Eszenek, velzének az nap húz ezören,
Vadnak szélllel mindenüt az föld szijnén,
Ide s touá budosnak nagy szertelen.

NO Absolon halálát már halljátok,
Az Isten mint esz vezte czudálljátok,
Gyakorta ily dolgot nem hallottatok,
Mélto azért hogy tú meg halgafsátok.

Gond már Absolonnak adatot vala,
Egy özüéren már szélllel bolyog vala,
Wzüben Absolont eytették vala,
Az mint lehet örömest megyen vala.

Imè

24
Imè egy sűrő erdőbe el bé iuta,
Egy nagy sűrő boytos czerfa ott vala,
Az ózuéren alólla meg yen vala,
Agaiban az feye fen akada.

Történek ózuér el műlek alólla,
Absolon az czerfán fen meg akada,
Az égh és az föld fölöt fen tûg vala,
Magát soha le nem rázhata vala.

Immár egy vitéz meg monda loabnak,
Ki fán függéset láta Absolonnak,
Ki lén veszedelmére Absolonnak,
Monda loab akkor az hir-mondónak:

No ha láttad miért hogy által nem verted,
Absolont miért hogy te meg nem ölded,
Nem kellyet volna ötet meg kémélnöd,
Az Király ellensége nek kedueznöd?

Te ha ötet akkor meg ölded volna,
Töllem szép ayándékot vöttél volna,
Iutalmát én neköd meg adtam volna,
Ioabnak az hir-mondo ilyen szólla:

Enneköm ha nem tudom mit adtál volna,
Kezeimet reyá nem vetettem volna,
Lelköm ellen ött meg nem öldtem volna,
Az Király-fiát nem veztöttem volna.

Rolla Király lám néktök paranczola,
Minden hallatára néktök meg hadgya,
Absolonnak hogy ne legyen halála,
Hát ötet meg öldni ki merte volna?

Ily

Ily dolgot az Király meg hallot volna,
Soha el nem enyézttethetet volna,
Azért énnéköm veznöm kellyet volna,
De te azt csak el táuúl nézted volna.

25
Tetzék loabnak ez beszéd nehéznek,
Tölle az vitéznek ily szó mondaték,
Ezzentöl meg látod én reyá megyek,
Im én meg ölem, tégy rolla ha bánod.

Vagyon nagy haragban kopia kezébe,
Absolont meg öldni nagy hamar méne,
Kegyetlenül izegént ott által vere,
Töb szolgálual izintén meg ölete.

Mihelt meg öldék azzontúl el tére,
Trombitáyát erőssen már fuytattia,
Minden népet kiuöl meg tartoztata,
Az népet ne vágnák ielt nekik ada.

Immár Absolon mikor meg hólt vala,
Az hólt testet nagy hamar fogták vala,
Egy nagy mély verembe vetötték vala,
Számatalan sok köuet rá hántak vala.

Mikor mind ezek meg lettenek vala,
Királyhoz loab hir-mondót boczáta,
De egy napot vélek el mulattata,
Absolon halaláért tartoztata.

Posták, köuetek Királyhoz érenek,
Kiket az ör-állók bé ielentének,
Mind az két köuetek el bé menének,
Győzödelmet Királyhoz ielentének.

D Igen

26 Igen kérdezi Király az ő fiát,
Tudakozza csak nékie mi voltát?
Az éggijk követ nem tudá mi voltát,
Az úró hartzon néki állapattiát.

Ottan az másik követ bé érközék,
Attúl-is fia felől tudakozék,
De felölle nem ió hir mondattaték,
Mert el veszet néki meg ielenteték.

Rayta szegény Dávid el kőseredék,
Fiának vezedelmen czudálkozék,
Szertelen fia halálán bánkodék,
Nagy fok iay szóckal fián esedözék.

Vala Király szertelen nagy írásban,
Absolon halaláért nagy bánatban,
Éggijk házból az másikba budosuán,
Kőserég fiának szörnyű halálán.

Meszze iaygatála Királynak hallik,
Atiai természeti ki ielenik,
Minden czudállya fián mint esedezik,
De minden ember azért ebren aluszik.

Tuttára az népnek ez dolog vala,
Fiáért az Király így kősergene,
Ioabnak-is nagy hamar hir lén ebbe,
Siralomra fordúlt ő győzedelme.

Ezért az nép széllal ozlani kezdé,
Absolon halaláért meg ijede,
Mint egy vert had vgy ozlania kezdé,
Ki houá lát minden tutnia kezdé.

Rayta

27 Rayta Ioab igen meg haborodék,
Hamarfággal az Királyhoz bé lépek,
Sok betzéddel Királytól meg feddeték,
Kiuel mind az ő vétke fedezteték.

Rémülésbe minden népödet hoztad,
Győzedelmöd napiát semmiué tötted,
Iámbor szolgaidat már meg gyaláztad,
Kik feyöket vezni vetötték értöd.

Im az tégöd szeretőket gyűlölöd,
Az tégöd gyűlölöket te szeretöd,
Ellenfegödnék halálát kősergöd,
Iámbor Hadnagijdat nem igen szánod.

Bánatod mij raytunk nem fok lett volna,
Mindnyáyan mij bár oda veztünk volna,
Czak Absolon neköd meg marat volna,
Maga ő neköd feyödre iár vala.

Iól reya gondoly kely fel hamarfággal,
Meny ki tégy eleget szép beszédiddel,
Fő szolgaid had lássanak szömöckel,
Adgy bátorfágot népödnék kin létöddel.

Lám ha véllök nem szollaz mind el mennek,
Eskűszöm az Istennek hogy el hadnak,
Ezzek ez éyel mindnyáian el futnak,
Ha tölled valami ió ízót nem hallanak.

Éggyüld gonozbba fog te dolgod esni,
Nagyob vezedelem kezd reyád esni,
Hogy nem ez elöt, mind éltig kezd lenni,
Ki soha nem völt abba kezdez iutni.

D ij Mikor

28
Mikor ez szökat szegény Király halla,
Az Hadnagy beszédére ki ballaga,
Eő közöttök le wle az kapuba,
Népének Király bátorságot ada.

Az nép meg halla Királynak ki iütét,
Minden hátra veté erös felelmét,
Minden láta Királynak ielen létét,
Hozzáyok ielente irlalmáságát.

Czuda nehezen Király el nyeleték,
Fia halaláért ne haragunnék,
Boszku-tétel érte ne adatneyék,
Mert meg vala tiltua meg ne öletnék.

Lén az vtán az ország özue gyüle,
Dauidot ismeg székibe wltete,
Nagy tizteffeggel országába hoza,
Minden birodalmába helyheztete.

Istennek czudállatos minden dolga,
Dauidot mely alá vetötte vala,
Nagy gyalázatra ött boczáta vala,
Meg nagy tizteffeggel fel-magaztala.

Be irattak ezek az Bibliában
Mij példánkra az Királij könyuökbén,
Mindenek tanúllyanak élettiökbén,
Hogy ne iussanak ily veszedelmekben.

Vége vagyön az derék Historiának : köuet-
közük egy szép intés reyá , hog effele dolgok,
á minémút ez historiában hallottunk , szün-
telen előttünk forogianak , és ismeriük meg
az Istennek nagy haragiát.

EGY

29
E GY keueset az mij időnkre szöllünk,
Illyen nagy dolgoctal mert mij intetünk,
Hogy ez dolgok forogianak előttünk,
Mert nekünk-is ezzen lészen virágunk.

Rettenetes Istennek nagy haragia,
Minden állatokon nagy birodalma,
Véghetetlen az ő hatalmása,
Mindenre el hat mindenhatósága.

Azt tudgyad nem nézi senki nagy voltát,
Senkinek nem czudállya méltóságot,
Meg nem tekénti valaki szépségét,
Bé nem vészi senkinek nemzetiségét.

Tekéntet czezből senkire ninczen,
Czak ki hozza bizik vagyön keduében,
Az korosként vagyön czak kegyelmében,
Szégyent soha nem val semmi wgyében,

Imez czak közönfeges ayandéka,
Hiuek, hütetleneknek kész adománya,
Valakinek hogy dolgát viszi nagyra,
Világi ió szerenczéckel meg láttia.

Oly könyü ő-néki ha kinek mit ad,
Kételen ő senkinek semmit nem ad,
Szabad akarattiából ő mindent ad,
Nem haraghatik ha kinek semmit nem ad.

Nagyra az mely könnyen valakit viszen,
Meg oly igen könnyen el alá viszen,
Gazdagból ő szegént gyakorta téfzen,
Szegény nyomorúltból gazdagot téfzen.

D iij Ez

Ez világban há kit vit méltóságban,
 Azzok iól meg gondollyák ő-magokban,
 Eötet félyék halgafsák mindenekben,
 Tizteffégét meg adgyák életökben.

Molt-is látriuk hogy mind vizza tértenek,
 Helye ninczen az Wrnak intéfenek,
 Mentól tób iókat Istentól vörttenek,
 Annál keménybecké hozzá lettének.

Probáld meg minden dolgot erkölczében,
 Eleitől fogua minden igében,
 Feyedelmekben Isten kegyelmében,
 Czak keufet találz néki keduében.

Istentől nem tarttiák az méltóságot,
 Mert hogy eleyókról szállot reyáiok,
 Azt tudgyák czak vérből szállot reyáiok,
 Maga Isten bizta volna reyáiok.

Oly nagy fokszor ezt meg bizoneitotta,
 Az hatalmafságot hogy czak ő adgya,
 Székókból nagy Királyokat le vonta,
 Nekiket szegénfségből emelt naggya.

Régen Ioseph patriarchát el adák,
 Titkon az Báttiai őtet el adák,
 Philisteusoknak nagy olczon adák,
 Végre Király vduarába bé-adák.

Ő nékie szerenczeye neuekódek,
 Ott egy tiztról másikra őtt fel vteúk,
 Végre Királytól ő meg keduelteték,
 Ægyptus országban Wrrá téteték.

Már

Már Sauul egy szegény köz ember vala,
 Fő Szamárit mikor keresi vala,
 Hegyen, völgyen gyalog budosik vala,
 Tiz izamárij hogy el veztenek vala.

Az Isten őtt nagy hamar fel-emele,
 Nagy véletlen őtet Királlyá tteue,
 Az többin feyedelemmé teteue,
 Ily nagy méltóságba egy nap helyhóte.

Bának fokban, es mind el almékodnak,
 Hogy közzülök őtt válzták Királynak,
 Az Wralágért fokban zugodának,
 De azért azzal semmit gondolának.

Oly véletlen Daidot elő vona,
 Iuhok mellől az Isten őtt ki-hoza,
 Eötet-is ám Királlyá válztata,
 Senki irigyfségeuel nem gondola.

Mely fokban Daidra irigykóde nek,
 Az Királyfágért rá boszsonkodának,
 Nagy bánatot érte fokban tteúenek,
 Mált-is találtunk volna így szóllának.

Nagy fokban az Királyok könywben vadr
 Kik erőuel Wrrá lenni akartak,
 De semmi nem költ benne másnak adták,
 Ki nem annijra wzte olynak adták.

Az Királyoknak es mind az Wrnaknak
 Az többij közöt ez volna fő gondgyok,
 Báluány-imádást hogy el táuoztatnák,
 Igaz tudománt hogy ptedikáltatnák.

Báluá.

Báluányozásban nem jó mált követni,
Mert feyünkre veszedelmet kezd hozni,
Sem Királt, sem Czászárt ebben követni,
Gonoz nem jó őket ebben követni.

Eő soha senkinek ezt el nem túrte,
Sem kiczinnek sem nagynak el nem fzenuedte,
Eő tizteffégét másnak nem engedte,
Mind öröcké ezeket meg büntette.

Személy válogatás ninczen ő-nála,
Mind Király, mind Wr, mind szegény ég nála,
Tizteffégét mind éltig meg kiuánta,
Báluányok tizteletit meg tiltotta.

Panafzza fő mindenút az irásban,
Az Báluány-imadásért nagy haragiában,
Sok országokat ő nagy bufultában,
El veztet nagy Wratat nagy buuában.

Ezt meg hidgyed nekünk sem fog keduezni,
Ha az mit mond nem kezdgyük czeleködni,
Az mit meg tilt nem kezdgyük el kerülni,
Fottig minket-is mind ki kezd szaggatni.

Rettenetes néki kezébe esni,
Soha senki nem kezdi meg álhatni,
Mikor haragiát reyánk kezdi vetni,
Kezdünk miatta mind meg eméztetni.

Isten minem igen nagy kárt val ebben,
Ha ki magát eyti veszedelemben,
Ha mind ez világ esnék kárhozatban,
Istennek semmi kára nincz mind abban.

Czak

Czak faszakashoz ő-magát hasonlya,
Nagy gyakorta az irás elő hozza,
Szabatlágát kiuel ő meg mutattia,
Nem kételen mindennek tudni adgya.

Vgyan az őueit azért meg tarttia,
Túzen, vizen őket meg oltalmazza,
Nagy veszedelemben által iktattia,
Léizen mind öröcké oltalmazóya.

Lám Magyar példában szoktak mondani,
Afzu fáual az nyers szokot meg egni,
Iók az gonoszokkal egy-aránt vezni,
De csak idő fzerint szokot ez lenni.

Iók az gonoszokkal ha itt el veznek,
Ez világon egy-aránt ha meg hálnak,
Lélekben az iók azért meg tartatnak,
Lelkőkben az hiuek soha meg nem hálnak.

Sőt az Gonoz el vész gonozságában,
Az Hütetlen ő hütetlenségében,
Testéuel lelkéuel veszedelemben,
Eszik veghetetlen kőserűségben.

Meg nem segeithetnek az gazdagfágok,
Mikor leg nagyob szűkségben volnátok,
Mindeneket el kely nektők hadnotok,
Ha láttiátok wres az tú markotok.

Ollyan szintén kihöz raggazkottatok,
Mint az álom-láto emberek álmok,
Kik álmokban birnak nagy gazdagfágot,
Ha fel serkennek hát semmi nincz nállok.

E Remén-

Reménten dolog árnyékban bizni,
 Mert mint imez árnyék szokot el múlni,
 Ez világ-is azzonképpen el vezni,
 Minden gazdagfágauul el kely múlni.

Tudgyátok Esau Iakobbal mint iára,
 Az drága áldomást Iakobnak ada,
 Egy hituán tál lenczén néki boczáta,
 Kit végre ő iay szóual meg sirata.

Isten adgya nekünk az ő szent Lelkét,
 Kiuel vezérien életünkben minket,
 Ne veszessük el az örök életet,
 Ez hituán világért az mij lelkünket.

Sőt az Bibliából ezeket irák,
 W R születése vtán ha irának,
 Ezör öt száz hatuan egyben valának,
 Istennek szent neuét fel magasztalák.

V E G E.

M. ACADEMIA
 KÖNYVTÁRA

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

34

Reménten dolog arnyékban bizni,
Mert mint imez árnyék szokot el múlni,
Ez világ-is azzonképpen el vezni,
Minden gazdagfágauval el kely múlni.

Tudgyátok Esau Iakobbal mint iára,
Az drága áldomást Iakobnak ada,
Egy hituán tál lenczén néki boczáta,
Kit végre ő iay szóual meg firata.

Isten adgya nekünk az ő szent Lelkét,
Kiuel vezérien életünkben minket,
Ne veszelsük el az örök életet,
Ez hituán világért az mij lelkünket.

Sőt az Bibliából ezeket irák,
WR születefe vtán ha irának,
Ezör öt száz hatuan egyben valának,
Istennek szent neuét fel magasztalák.

V E G E.

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

